

MORIKÄ

RENT BLOD

1

SIDSEL SANDER **MITTET**

MORRIKA

RENT BLOD

1

FØRSTE DEL

KAPITEL 1

ESHRI

Skibet gyngede, da sømændene kastede trosserne. Jeg stod helt inde ved rælingen, parat til at komme i land så hurtigt som muligt. Øen, der nu kun var skilt fra mig af et lille stykke vand, var mit hjem, eller havde i hvert tilfælde været det de sidste tre år. På den ø var jeg gået fra barn til ung, næsten voksen. Jeg glædede mig til igen at sætte min fod på den.

Inde på kajen vrimlede det med sømænd, havnearbejdere og massevis af drenge og piger klædt i de forskellige huses farvestrålende dragter.

Alle unge i Morika blev bragt til Raudra, den sommer de fyldte tolv, og blev først lukket ud, når de som sekstenårige trådte ind i de voksnes rækker. De fire år, man tilbragte på Raudra, gik med at høre om Morikas traditioner for fred, tolerance og demokrati, mens man stod i lære i et af øens syv huse. Selv hørte jeg til i Visdommens hus, og jeg elskede det.

En af de farvestrålende kåber skilte sig ud og bevægede sig hen mod skibet. Det var en ung mand i kunstnerlærlingenes orange dragt. Da han kom tættere på, kunne jeg skelne en mandolin, der hang i et flettet bånd over hans skulder, og da han kom endnu tættere på, kunne jeg se, at det var Aubr.

“Velkommen tilbage,” råbte han og satte farten så meget op, at han kort efter var helt fremme ved mig.

“Vær hilset, åh vor hjertets dronning, visdommens gudinde,” fortsatte han med påtaget seriøs stemme og bukkede overdrevent. “Selv ikke på Morikas gamle sprog kan der findes ord til at beskrive din skønhed.”

Aubr ignorerede mine opadvendte øjne og fortsatte. “Jeg skulle give dig et kys fra din smægtende bejler, Oryn, men jeg vil høfligst og med stor beklagelse undlade at gøre det, da jeg frygter, at selvsamme Oryn i så fald vil slå mig.”

“Skru lidt ned for poesien. Jeg har haft en lang tur,” grinede jeg, smed min oppakning og gav ham et knus. Aubr talte altid som ridderne i de gamle sange. Jeg gik ud fra, at det var en erhvervsskade.

Jeg havde kendt Aubr i snart tre år, og han var en af dem, der var skyld i, at jeg ikke savnede min familie, mens jeg var på Raudra.

Den sommer, vi skulle begynde, havde jeg på grund af galnefeber ikke kunnet følges med resten af de nye lærlinge til Raudra. Jeg var først kommet fjorten dage senere sammen med fem drenge.

Turen over til Raudra havde været et helvede. Skibet havde været så uheldigt at ramme ind i efterårets første voldsomme storm, og vi havde tilbragt hele overfarten under dæk, hvor vi var blevet slynget mod hinanden, mens vi hørte sømændene råbe ordrer med hæse, pressede stemmer. Efter den første time var vi rykket sammen i en lille, rystende klump, mens drengen Moe, hvis forældre ejede skibet, med usikker stemme forsøgte at overbevise os om, at der ingen fare var på færde.

Da vi endelig kunne gå sikkert i land på Raudra, var vi blevet venner, og siden dengang havde Drur, Moe, Korau, Aubr, Oryn og jeg været uadskillelige.

“De andre ville gerne have været her, især Oryn, men som du ved, må vi alle ofre os på lærdommens alter,” informerede Aubr og afbrød dermed mine tanker.

Jeg smilede, selvom jeg var en anelse skuffet. Godt nok havde jeg kun været væk i knap ti dage, men jeg havde savnet Oryn, savnet hans hænder, hans glimtende øjne og hans smalle læber. Desuden var der noget, jeg brændte for at tale med ham om.

Jeg havde været hjemme til min bedstemors begravelse, hvilket paradoksalt nok ikke var specielt nedtrykkende. Selvfølgelig savnede jeg hende, men hun havde været gammel og selv ønsket at dø. Imidlertid havde jeg oplevet noget andet, der havde gjort mig bange.

Det var på begravelsesfestens sidste dag. Jeg var blevet træt og gennemsvedt efter den traditionelle sørgedans, og behovet for en smule alenetid havde fået mig til at gå ud i det lille tempel, der hørte til vores hus. Jeg havde siddet derinde og kigget på det billede af min bedstemor, der var opstillet under vores tempels lille skulptur af De Navnløse Tre. Jeg sad netop og tænkte på min barndoms somre i bedstemors hyggelige byhave, da jeg hørte nogen tale udenfor. Samtalen havde været ophidset, og jeg genkendte min mors og min brors stemmer.

“Jeg siger dig, at der er noget galt,” havde min bror hvæset. “Og du indrømmer jo selv, at Oryndro får mere og mere magt, selv i Børnenes Lærdomstempel.” Han havde lydt vred og bekymret på samme tid, og pludselig syntes templet mørkere.

I modsætning til mig og resten af familien, tilhørte min bror, Raesh, ikke Visdommens hus, men Kampens. Selvom jeg tit havde drillet ham med, at kun dumme mennesker ville bytte Morikas digte og gamle sprog ud med et skinnende sværd, respekterede jeg ham. Han var modig og stærk og frygtede ikke noget som

helst. Netop derfor havde bekymringen i hans stemme skræmt mig.

Min mors ord havde været lavere, så jeg hørte ikke hendes svar, kun tonen i det. Hun lød bange.

“Nej, absolut nej,” havde min bror svaret endnu højere end før. “Jeg vil ikke dæmpe mig. Du må da kunne se, at det her ikke går.”

Igen svarede min mor noget uforståeligt, og igen hævede min bror stemmen. “Nogen må gøre noget!”

Mere hørte jeg ikke, eftersom samtalen blev afbrudt af en begravelsestjener, der spurgte, om han måtte forstyrre og måske få at vide, hvornår min mor ønskede, at næste ret skulle serveres. Min mor havde svaret, og både hun og min bror var forsvundet tilbage til festens larm.

Jeg havde mærket en bølge af angst. Hvorfor, vidste jeg ikke. Det var ikke meget, jeg havde hørt. Alligevel strittede hårene på mine arme, og mit hjerte bankede alt for hurtigt. Hvad kunne gøre min mor bange og min krigerbror bekymret? Morika var fredeligt. Spørgsmålene brændte i mig som ild, der blot blev stærkere med visheden om, at jeg ikke kunne få noget svar. Til begravelsesfester talte man ikke om andet end den døde, og om få timer skulle jeg tilbage til øen. Oryndro – hvad var Oryndro?

“Du ser så alvorlig ud.” Aubr afbrød min tankerække. “Hvad tynger dit hjerte?”

“Kan du ikke tale normalt?” mumlede jeg. Aubrs fjollerier var for meget lige nu, men han lod sig ikke gå på af mit dårlige humør.

“Hvad? Og tage den sidste skønhed ud af en ellers trist dag?” grinede han og begyndte galant at samle mine vadsække sammen. “Må din ydmyge tjener følge dig op til dit værelse?”

Jeg overgav mig. Det var umuligt at tale Aubr til fornuft. Jeg rystede derfor blot smilende på hovedet. “Jeg er ikke blevet så stor en bogorm, at jeg ikke kan bære mine egne ting.”

Han smilede skævt. “Ridderligheden har trange kår.”

“Ja, det har den. Lær at leve med det,” svarede jeg og lod ham snuppe den ene af mine tre vadsække, hvorefter jeg hankede op i de to andre og begyndte at gå op imod bygningerne.

Mens vi gik, skottede jeg til ham. Måske kendte Aubr til det der Oryndro? Jeg kunne lige så godt spørge ham, når Oryn nu ikke var her. Inden jeg var nået så langt, begyndte Aubr selv at tale.

“Jeg har lært et par nye sange. Den ene er simpelthen fantastisk. Helt tilbage fra før Den Store Orden blev indført. Du skulle næsten høre den nu. Tager du lige den her?” Han rakte mig åndsfraværende den vadsæk, som han før havde været så forhippet på at bære, og tog sin mandolin ned fra skulderen.

Hvis det havde været enhver anden, ville jeg være blevet fornærmet over, at han ikke spurgte ind til min tur, men Aubr var, som han var. Halvfems procent af sin vågne tid levede han i sin musik, og de resterende ti procent brugte han sammen med Moe – og sammen med os andre, hvis vi tilfældigvis var sammen med Moe. Sådan havde det været de sidste mange år, og sådan ville det formodentligt blive ved med at være.

Uden at stoppe slog Aubr et par toner an på mandolinen og begyndte at synge:

*De hilaer ganger i dansen,
med blanksort og opsat hår.
Deres skikke ere os fremmed,
som vinter fra gyllden vår.*

Hans stemme var smuk, ikke lys som den havde været engang, men en behagelig tenor, der passede godt til sangens melodi. I begyndelsen lyttede jeg derfor efter, men jeg havde hørt Aubr synge så mange gange, at mine tanker snart begyndte at vandre.

Oryndro, det var dét, min bror havde sagt. Ordet gav mig kuldegysninger, uden jeg kunne forklare hvorfor. Måske var det måden, Raesh havde sagt det. Hans stemme havde dryppet af en blanding af had og bekymring. Hvis bare jeg havde hørt, hvad min mor svarede eller fået spurgt nogen, men nu var det for sent. Jeg var bange for noget, som jeg ikke anede, hvad var. Det var fjøllet, og jeg burde droppe det.

Med en yndefuld akkord afsluttede Aubr sangen og bragte mig tilbage til øen. Jeg smilede til ham, mens jeg febrilsk forsøgte at finde på noget at sige om den sang, jeg ikke havde hørt.

“Smuk,” mumlede jeg og smilede.

Aubr skulede til mig - mine kommentarer plejede at være mere intelligente. Jeg smilede endnu bredere og mumlede noget om den lange rejse og om præcis, hvor træt jeg var, mens jeg indvendigt undskyldte mig selv med, at jeg sandsynligvis kom til at høre sangen mindst tyve gange mere.

“Det må du undskylde,” nikkede Aubr. “Jeg spiller den for dig en anden dag, efter du har fået hvilet dig. Desuden skal jeg til time. Vi har om mandolinbyggeriets kunst. Det er faktisk ret spændende.”

Jeg nikkede, selvom det aldrig var lykkedes mig at se det interessante i nogen form for håndværk. “Vi ses senere,” sagde jeg derfor bare og tillod mig selv at himle med øjnene, da Aubr bøjede sig ned og kyssede min hånd med et skævt smil.

Han vinkede og forsvandt derefter tilbage ad vejen, ivrigt klimtende på sin mandolin. Jeg hankede op i min bagage og gik

videre imod pigernes kollegium.

Under samtalen havde vi bevæget os væk fra havnen, forbi portnerhuset, hvor mester Alar residerede og gennem den tunge port, der førte ind til selve skolen og kun lukkede mestrene og lærlingene ind. Det var herinde, Raudras skønhed virkelig blev synlig, som om De Navnløse Tre havde brugt ekstra tid på at skabe øen. Alt passede sammen. Den lille sti, jeg gik på, var omgivet af høje ildfigentræer, hvorunder der voksede forskellige blomstrende buske. Blød mos omkransede skarpe sten, og jasminbuskenes søde duft blandede sig med den salte lugt fra havet. Jeg hviskede navnet for mig selv: Raudra – Tolerancens ø, som det betød på det gamle sprog, et godt navn.

“Eshri, Eshri!”

Et råb, der udelukkende lød dæmpet på grund af afstanden, nåede mig. Jeg smilede for mig selv. Stemmen var umulig at tage fejl af. Det var Oryn, der enten havde fået fri eller pjækkede. Han kom løbende ned ad stien med flagrende hår og smilende øjne. Synet af ham fik mit hjerte til af banke hurtigere, ikke af frygt, men af forventning. Før jeg vidste af det, var hans arme om mig, og jeg lod mig indsuge i hans varme favn.

“Jeg har savnet dig,” hviskede han ned i mit hår og kyssede mig på næsen. “Du må undskylde, jeg ikke var der, da du ankom.”

Han kyssede mig igen, og jeg lukkede øjnene og nød fornemmelsen af hans læber mod mine, indsnusede duften af hans solvarme hud og faldt ind i rytmen fra hans åndedræt. Oryns læber forlod min mund og bevægede sig ned ad min kæbe og videre ned ad min hals, hvor de sendte kildrende og varme fornemmelser helt ud i mine tæer. Mine egne hænder bevægede sig op over hans kinder, dvælede et lille øjeblik ved det slangeformede klan-

mærke i hans pande, der viste, at han tilhørte den gamle adel, og fortsatte op i hans tykke hår. Jeg trak ham tættere til mig, så vores kroppe var presset sammen. Den kildrende fornemmelse blev stærkere.

Jeg havde lyst til at blive stående sådan for evigt, men tanken om det ukendte Oryndro forstyrrede mig. Jeg hviskede ordet for mig selv, og pludselig var Oryns læber væk fra min hals.

“Oryndro, sagde du Oryndro?” spurgte han med slet skjult ophidselse. Hans øjne var let sammenknæbne, og hans stemme havde en svag klang af hårdhed.

Jeg nikkede undrende. “Ja, det var noget, min bror talte om. Jeg overhørte det. Han lød bekymret. Kender du navnet?”

Han tøvede et øjeblik, men rystede så på hovedet. “Nej, nej. Det var bare fordi, det mindede mig om mit eget navn.”

Han lød ikke særligt overbevisende, selvom han for så vidt havde ret med hensyn til navnet.

“Oryndro,” sagde jeg igen. “Det består af dit navn, der betyder panter og så dro, som betyder barn. Det betyder altså ‘barn af panteren’ eller ‘panterens barn.’”

Jeg kiggede op på Oryn for at se, om han var enig i min oversættelse, og om han kunne kaste lidt lys over mysteriet og befri mig for min irrationelle frygt.

Sådan gik det imidlertid ikke.

“Ja, det må det betyde,” svarede han. “Underligt navn.” Han trak på skulderen. “Det er sikkert ikke vigtigt.”

Jeg protesterede. Hverken min bror eller min mor havde lydt som om, det var ligegyldigt, og selvom man kunne sige meget om min bror, havde han aldrig været en, der let lod sig bekymre.

Oryn ignorerede imidlertid mine protester, lagde armen om min skulder og begyndte at gå, mens han med stor iver fortalte

om en bog, han havde fundet nede på biblioteket. Det var noget med Raudras historie og en eller anden form for hemmelig gang mellem hovedbygningen og pigernes kollegium.

Mens Oryn underholdt mig med, hvilke muligheder sådan en gang ville give, var vi endelig nået frem til kollegiet. Han gav mig endnu et kys, der varmede hele min krop, og mumlede noget om, hvor ærgerligt det var, at han ikke måtte følge mig op på værelset. Hans ord gjorde mig blød og svævende. Alligevel rystede jeg på hovedet. Frygten havde ikke forladt mig helt, og jeg trængte til at være alene.

“Du har slet ikke tid til at følge mig op på værelset, som du så elegant udtrykker det. Begynder lyrik-timen ikke lige om lidt?”

Oryn kneb øjnene sammen og hvæsedede for sjov ad mig, så grinede han.

“I aften har vi ingen timer. Vi kunne mødes ved brødfrugt-træet. Dér er ingen regler!”

“Så vidt jeg ved, er der stadig en regel om, at vi skal være på værelserne, når aftenklokken lyder,” mindede jeg ham om.

Oryn smilede skælmsk.

“Og det er så dér, den hemmelige tunnel kommer ind i billedet.”

Jeg rystede på hovedet og trykkede mig tættere ind til ham. Måske skulle jeg bare sige ja, måske kunne Oryns planer jage det mærkelige Oryndro-ord ud af min hjerne og få mig til at tænke på andet end min brors underlige udtalelser. Desuden havde jeg lyst til at være sammen med ham en hel nat. Selvfølgelig ville mine forældre sige, at det var for tidligt, at man skulle vente, til man var blevet gift. Sådan sagde alle de voksne, men det var en gammeldags måde at se det på. Vi levede trods alt ikke i en af Aubrs forældede sange. Desuden havde mine forældre selv mødt

hinanden her på øen og var ligesom så mange andre blevet gift, så snart de som sekstenårige kom tilbage fra Raudra. Jeg havde kun ét år tilbage, så var jeg også voksen. Der var vel ikke noget i vejen for at tage glæderne lidt på forskud. Jeg vidste jo, at Oryn og jeg hørte sammen!

“Natten er mild,” mumlede Oryn mod min hals og virkede *meget* parat til at tage hul på voksenlivet.

“Kom nu ikke for godt i gang,” lo jeg og kyssede ham. “Hvis nogen opdager det, bliver vi sendt hjem i vanære, mindst.”

Han nikkede og surmulede på skrømt, trak mig igen ind til sig og begravede sit hoved i mit hår.

“Det er dejligt, du er tilbage,” mumlede han uldent. “Jeg har virkelig savnet dig.”

Jeg kyssede hans hals, men trak mig så smilende tilbage, sendte ham et fingerkys og gik ind gennem den store egetræsdør, der lukkede samtlige af Raudras drenge ude af pigernes kollegium. Ordet *Oryndro* ekkoede i mit hoved.

KAPITEL 2

KORAU

Træningen var slut for i dag, og solen var for længst gået ned. Vejens våde grus knasede under mine fødder, og turen tilbage til krigerlærlinges kollegium følte lang. Mine tanker var tågede, og mit hoved summede af træthed. Mester Fou, træningsmesteren, havde hundset rundt med os i næsten tolv timer, og jeg havde slet ikke fået mulighed for at byde Eshri velkommen tilbage.

Jeg gabte og strakte mine ømme muskler. Eshri måtte vente til i morgen, men som altid havde hun sikkert også nok i Oryn.

Om jeg fattede deres forhold! Eshri fyldte hele Oryns liv. Selvfølgelig kunne jeg godt se det tiltrækkende ved piger. Til den sidste forårsfest havde jeg da også fået danset et par tætte danse i løbet af aftenen og nydt, når et par bryster blev presset ind mod min krop. Der var især en håndværkerlærling ved navn Lyrsa, som jeg godt ville lære nærmere at kende, men derfra og så til at vie hele sit liv til én pige. Jeg havde vigtigere ting at bruge min tid på, træningen for eksempel.

Selvom jeg var virkelig god med både kniv og økse, og måske var den dygtigste sværdkæmpere på min årgang, var træningen stadig nødvendig. Som mester Fou sagde – det der gjorde en sværdkæmper god, var ti dele sværdteknik, ti dele styrke og firs dele benarbejde – og benarbejdet kom kun med træning, træning og træning.

Hele min krop værkede, men jeg kunne alligevel ikke dy mig. Med et snuptag knækkede jeg en gren af et ildtræ og greb om den på samme måde, som jeg ville holde om mit sværd. Jeg stillede mig i udgangsposition og lod min hånd føre pinden frem i et skråt stød, mens jeg automatisk flyttede vægten fra min højre fod til min venstre, så jeg ikke mistede balancen. Jeg havde gjort det en million gange under træningen i dag, så bevægelsen sad på ryggraden, ligesom de fem andre grundbevægelser, som mester Fou konstant terpede med os.

Planen var nu, at jeg skulle føre sværdet ind i den næste sekvens, der skulle gøre mig i stand til at rette et dødeligt stød mod min modstanders hals. Det skete imidlertid ikke. Min mørbankede krop ville ikke, som jeg ville, og i stedet for den elegante manøvre, jeg havde tænkt mig, mistede jeg balancen og måtte tage tre-fire skridt, før jeg igen var klar til kamp.

“Møg,” bandede jeg og smed irriteret pinden fra mig, mens jeg takkede De Navnløse Tre for, at mester Fou ikke var i nærheden!

“Elegant.”

Jeg genkendte stemmen bag mig. Den tilhørte Drur, og han lo, mens han sagde det.

Jeg bandede indvendigt. Selvom jeg var glad for, at det var Drur og ikke mester Fou, der havde været vidne til min knap så gode manøvre, passede det mig absolut ikke, at *noget* så mig sådan her.

“Leger du krig?” fortsatte Drur og smilede ironisk.

Ordet *leger* sved. Jeg vidste godt, hvordan især Eshri, Drur og Oryn så på min krigertræning. De mente, det var noget pjat, og at deres ældgamle bøger og eksotiske lægeurter var utroligt meget vigtigere end noget af det, jeg lærte. Jeg var pisse træt af at høre om, hvordan Morika havde været fredeligt siden Den store

Krig for Tolerancen for snart to hundrede år siden. Når jeg påstod, at grunden til dette var, at Morikas soldater var dygtige og modige, rystede de bare på hovedet og begyndte at snakke om lærdommens magt og alt muligt andet pjat.

“Hold din mund,” vrissede jeg, men smilede så. Drur kunne være møgirriterende, men han var en af mine ældste venner her på Raudra – også selvom han hellere ville lappe sår sammen end at lave dem.

“Jeg mistede ikke balancen. Det var en del af manøvren,” løj jeg velvidende, at Drur alligevel ikke ville tro mig.

Drur rystede smilende på hovedet, og jeg besluttede mig for at skifte emne. “Har du fået hilst på Eshri?”

Drurs smil ændrede sig og blev skælmsk. “Nej, ikke rigtigt. Jeg så hende kort, men hun var suget fast til Oryn, så jeg besluttede mig for at lade dem være.”

Jeg grinede for mig selv. Oryn havde ikke talt om andet end Eshri, siden hun var taget afsted. Det var noget med en eller anden tunnel fra en støvet bog. Jeg skulle lige til at komme med en vits omkring det, da vi blev afbrudt.

“Flyt dig, din tari-lort.”

Ordenen kom bagfra, og først forstod jeg dem ikke. Jeg tænkte aldrig på, at Drurs mor kom fra Taria og ikke Morika. Det var kun i starten, da vi lige havde mødt hinanden. Han så jo anderledes ud. I stedet for rødt, stridt hår var hans lysegult, og så var han forbandet høj. Faktisk var han en af de eneste på Raudra, der i bogstaveligt forstand kunne se hen over hovedet på mig, men derfra og så til virkelig at se ham som anderledes, var der langt. Desuden var det længe siden, jeg var holdt op med at bemærke hans fremmedartethed. Sådan så Drur ud, og jeg havde aldrig overvejet, at det skulle gøre ham til mindre morikaner end mig.

Da jeg drejede hovedet og så, hvem der havde talt, fik jeg et chok. Jeg kendte fornærmelsens afsender. Han var krigerlærling ligesom mig. Andro, hed han, en spinkel og usædvanlig lys knægt med fremtrædende næse og lidt flere bumser, end han selv syntes om. Jeg havde ikke haft særlig meget at gøre med ham. Vi var aldrig kommet godt ud af det med hinanden. Den eneste gang, vi virkelig havde talt sammen, var for et par måneder siden, hvor han havde spurgt, om jeg ikke kunne præsentere ham for Eshri. Jeg havde svaret nej. Selv hvis Eshri ikke var fuldstændig forgabt i Oryn, ville hun aldrig gå ud med én som Andro. Han var en ondsksfuld lille halvhjerne, der var sikker på, at han var De Tre Navnløses gave til både Kampens hus og pigerne.

Det så ud som om, at han var kommet over det med Eshri. Ved hans side gik en høj, mørkhåret pige med et af de der klanmærker i panden, som Oryn også havde. Hun fnisede af Andros bemærkninger, mens hun betragtede Drur hånligt.

Andro smilede bredt og talte igen. "Hørte du mig ikke? Jeg ved godt at tariere er lige så dumme som dyr, men jeg troede, at de kunne forstå simple sætninger."

"Hvad var det lige, du sagde?" spurgte jeg. I Kampens hus kunne vi godt være hårde ved hinanden, men at sammenligne en anden med et dyr, bare fordi hans mor tilfældigvis kom fra Taria, var under bæltstedet.

"Tør du gentage det?" fortsatte jeg og trådte et skridt frem, så jeg stod mellem Drur og Andro.

Det virkede som om, det først var nu, det gik op for Andro, hvem Drur var sammen med. Han tøvede, og jeg kunne godt forstå ham. Jeg var en væsentlig bedre kriger end ham, hvilket han udmærket vidste.

Andros tøven varede ikke længe. Med et kort blik på pigen

ved sin side rankede han sig og kiggede mig i øjnene. “Og du er ikke bedre, sådan en blodforræder!”

Hvad talte den idiot om? Blodforræder, jeg forstod ikke engang, hvad han mente. Magen til åndssvagt øgenavn. Hvad var det for noget blod, jeg forrådte, og hvordan kunne man overhovedet forråde blod?

Jeg havde mest af alt lyst til at slå ham, og jeg ville have gjort det lige på stedet, hvis Drur ikke havde stået ved siden af mig. Drur var, ligesom mine andre venner, en tumpe, når det kom til spørgsmålet om, hvorvidt sværdet var stærkere end ordet. Selv var jeg ikke i tvivl - ord kunne ikke slå ihjel, men jeg gad ikke være uvenner med Drur for sådan en idiots skyld.

“Tal ordentligt,” vrissede jeg derfor bare.

“Jeg taler, som jeg vil. Det er ikke forbudt at kalde en spade for en spade?” Andro trak skuldrene tilbage og kiggede udfordrende på mig. Ved hans side havde pigens fnisen forvandlet sig til en hæs latter. Andro smilede til hende og fortsatte. “Og du, Korau, er åbenbart blevet smittet af halvblods-svinets fejhed.”

Det var dråben. Uden at overveje det yderligere lod jeg en knytnæve fare imod Andros provokerende ansigt. Drur måtte godt have sine fine holdninger, men ingen skulle kalde mig fejl!

Jeg slog ikke til. Jeg ønskede jo ikke at gøre alvorlig skade på Andro, men jeg slog så hårdt, at det burde lære ham at holde mund. Mine knoer ramte hans kæbe, og jeg følte et glimt af tilfredsstillelse. Jeg havde altid nydt at slå. Koncentrationen af kraft og styrke der samlede sig i min næve, og evnen til at skade.

Andro tog imod slaget som en mand, det måtte man give ham. Han drejede kun hovedet lidt og missede med øjnene. Alligevel satte jeg hurtigt det næste slag ind. Kraften strømmede igennem mig og ud i min næve. Denne gang slog jeg mod maven.

Hårdt og præcist.

Der lød en svag hvislen, idet slaget bankede luften ud af Andros lunger og fik ham til at falde sammen. Der var sved på hans overlæbe, og hans øjne var store og bange. Han frygtede mig. Jeg kunne ikke andet end at vinde.

Jeg løftede næven til endnu et slag, men blev afbrudt af Drur.
“Korau, stop. Du slår ham ihjel.”

Det gjorde jeg ikke. Andro ville få et fint blåt mærke og en hovedpine, jeg ikke ville misunde ham, men jeg slog ikke for at dræbe, overhovedet ikke. Alligevel sænkede jeg min arm. Drur var sart, hvad sådan nogle ting angik, men det kunne også være lige meget. Jeg *havde* vundet. Jeg vidste det, og Andro vidste det.

“Skrid, halvhjerne!” råbte jeg og sendte en spytklat mod hans ansigt. Andros øjne forblev store et par sekunder endnu, så kneb han dem sammen, så de dannede to smalle sprækker.

“Forræder,” hvæsedede han og rejste sig langsomt.

Det var som om, trætheden fuldstændig havde forladt min krop. Jeg følte mig stærk og klar til kamp, så jeg hævede min næve, bare for en sikkerheds skyld. Det var ikke nødvendigt. Med et blegt forsøg på et hånligt smil bakkede Andro langsomt væk fra min knyttede hånd. Hans øjne flakkede, som om han ledte efter pigen, men hun var ingen steder at se. Feje tøs.

Jeg grinede tilfreds og vendte mig mod Drur.

Til min overraskelse kiggede han ikke på mig, men på Andro, og så rakte han hånden frem mod ham.

“Jeg er healerlærling,” sagde han. “Skal jeg ikke kigge på dit ansigt?”

Ved De Tre Navnløse, det her var direkte dumt. Havde han slet ikke hørt hadet i Andros ord? Jeg skulle til at stoppe ham, men det blev ikke nødvendigt. Det klarede Andro helt selv.

“Du rører mig ikke, dit halvblodssvin,” hvædede han, hvorefter han vendte sig og forsvandt med slingrende skridt.

Jeg overvejede kort, om jeg skulle forsøge at indhente ham. Det lod ikke til, at han havde forstået min lektion i, hvordan man skulle tale til andre mennesker, men jeg lod være. Drur ville sandsynligvis æde mig levende, hvis hans healerløfte altså ikke forbød det. Jeg kiggede vurderende på ham. Han var bleg, næsten grålig, og hans mund var forvandlet til en tynd streg. Andros ord kom tilbage til mig. *Tari-svin, halvblodssvin.*

Ordene var anderledes end alle andre øgenavne, jeg nogensinde havde hørt. De gjorde mig urolig, selvom jeg ikke kunne finde ud af hvorfor.

“Hvad var det lige, det der handlede om?” spurgte jeg.

Drur rystede på hovedet, kiggede ned og svarede ikke.

“Alt det der snak om halvblods og blodforræder, hvad mente han?” insisterede jeg.

Drur svarede stadig ikke, men hævdede i det mindste blikket. Hans øjenbryn var rynkede og hans blik fordømmende.

“Du behøvede vel ikke slå ham helt ud, Korau?”

“Hold op, Drur. Hvis nogen fortjente at få et par på hovedet, var det ham.” Drurs uretfærdige kommentar irriterede mig. Jeg havde lige forsvaret ham. En smule taknemmelighed ville være på sin plads i stedet for en moralprædiken.

“Slagsmål er aldrig vejen frem.” Drurs stemme var mildt bebrejdende. Jeg himlede igen med øjnene, evig og altid skulle han komme med denne tomme fredssnak.

“Hvad ville du have, jeg skulle have gjort?” vrissede jeg. “Inviteret ham ind i storsalen til en formel debat om, hvorvidt du er et - hvad var det han kaldte dig - halvblodssvin? Andro forstår kun ét sprog, og det er nævernes.”

Drur tog det lille slagsmål alt for alvorligt. På den anden side måtte jeg huske, at de andre huse havde et helt anderledes syn på slagsmål. Der havde både Andro og jeg formodentligt fået minimum en uges eftersidning som straf for overhovedet at have løftet knytnæverne.

Sådan var det ikke i Kampens hus. I modsætning til resten af Raudra, der så enhver form for fysisk vold som noget barbarisk, vidste vi, at vold indimellem kunne være en nødvendighed. Desuden forstod vores mestre, at der uvægerligt ville opstå slåskampe, når man oplærte over femten hundrede unge drenge i forskellige kampteknikker. Det var ikke noget at himle op over.

“Hold nu op, Drur. Det er Andro, der er skurken, ikke mig.”

Drur bøjede hovedet. “Måske og du skal have tak for, at du forsvarede mig, også selvom jeg synes, du gjorde det på den forkerte måde.”

“Fint.” Jeg bandede. Det var vel den mest overbevisende taketale, jeg kunne forvente fra Drur. “Fantastisk.”

Vi var begge tavse en tid. Aftenvinden tog til, og min krop blev koldere, hvilket medførte, at mine muskler atter begyndte at værke. Efter et par minutter talte Drur igen.

“Du behøver ikke fortælle nogen om det her. Oryn og de andre vil blæse det helt vildt op.”

Dét havde Drur til gengæld ret i. Hvis Eshri og Oryn fik nys om, at det var en fra Kampens hus, der havde sagt sådan noget til Drur, ville jeg komme til at høre endnu en tale om, at vold avler vold, og at mennesker bliver dumme af ikke at læse de forældede historier, som de var så glade for i Visdommens hus.

“Selvfølgelig, ikke noget problem,” svarede jeg derfor, “og jeg skal nok sørge for at holde øje med Andro. Han skal ikke få lov til

at sige sådan noget igen.”

Drur kiggede ikke engang op. Det virkede faktisk som om, han ikke havde hørt min sidste sætning.

“Fint, tak. Jeg må tilbage til mit kollegium. Vi ses i morgen.”

Med de ord vendte han sig og gik, stadig med bøjet hoved, hen mod healernes kollegium. Selv stod jeg tilbage med en underlig blandet fornemmelse af eufori fra slåskampen, vrede rettet mod Andro, irritation over Drur og noget fjerde, som jeg ikke helt kunne finde ud af, hvad var. Uro? Bekymring? Jeg sparkede til gruset ved mine fødder og kiggede op imod den blege halvmåne over mit hoved. Om jeg nogensinde ville komme til at fatte Drur.

KAPITEL 3

ESHRI

Jeg kunne godt mærke, at jeg havde holdt ferie og heller ikke havde fået sovet ordentligt om natten. Underlige drømme havde vækket mig igen og igen og tvunget mig op ad sengen - skrigende og med sveden perlende ned ad min pande. Jeg forstod det ikke. Der var intet ondt her på Raudra. Hvad havde jeg at være bange for? Drømmene havde ikke givet mig noget svar. Jeg huskede kun én, og den var lige så ulogisk som min angst.

Den var egentlig begyndt godt. Jeg havde været ude under brødfrugttræet sammen med Oryn. Alt havde været perfekt. Jorden var dækket af et blødt moslag opfyldt af duften fra den varme jord og de skinnende blomster. Oryns hånd aede min ryg, og mod mit bryst mærkede jeg den riflede ruhed fra den lilla fløjsjakke, der skjulte hans brystkasse. Forventningen og lystfølelser strømmede igennem mig. Jeg havde hvisket til ham, at han skulle tage min kofte af, at jeg var klar.

Pludselig havde natten ændret sig. Det bløde aftenlys var blevet erstattet af et lilla mørke, og alle lyde forstummede. Oryn havde også forandret sig. Klør var sprunget ud fra hans negle, blodet dryppede fra hans mund, og hans øjne var blevet smalle – som den panter, han var opkaldt efter. Jeg ville skribe, men angsten snørede min hals sammen. Han bøjede sig frem over mig med blottede tænder, og jeg havde troet, at jeg skulle dø.

Lige dér var jeg vågnet. Skrigende. Det gav ikke nogen mening, men alligevel gav tanken om drømmen mig hjertebanken.

“Timen er slut. Til i morgen skal I læse ottende kapitel i *Morikas gamle adelige familier*.” Mester Holors raspende stemme afbrød mine tanker, hvilket jeg var taknemmelig for. Mit hjerte stoppede dog ikke sin hamren.

Jeg kiggede efter Oryn, men jeg var ikke sikker på, om det var for at få trøst eller for at sikre mig, at han ikke var en panter.

Jeg fik øje på ham oppe ved mester Holors kateder, og han lignede absolut ikke noget kattedyr. Han sendte mig et kort blik, vendte mundvigende nedad som for at signalere, at dette her ikke var hans idé, og vendte sig igen mod Holor.

Jeg sukkede. Oryn stod *igen* til en mindre skideballe og et foredrag om, hvorfor han skulle tage faget seriøst. Jeg rystede på hovedet for mig selv og gik mod døren. Jeg kunne ikke forestille mig, at Holor ville have nogen form for succes i sit forehavende, men jeg var heller ikke i tvivl om, at Oryn til sommer ville klare sine prøver med glans. Sådan var han. I timerne var han tit umulig, men samtidig kvik nok til at slippe afsted med det.

Drur ventede på mig ude foran skolestuen. Han skilte sig ud med sin blå healerdragt, sit gyldne hår og sin højde. Da han så mig, smilede han og skyndte sig over mod mig.

“Eshri, der er du.”

Jeg smilede tilbage. Jeg havde ikke fået talt ordentligt med Drur, siden jeg var kommet hjem. Måske kendte han noget til det der Oryndro-ord? Jeg kiggede rundt på trængslen af lillaklædte lærlinge omkring os. Et eller andet sagde mig, at jeg hellere måtte vente.

“Haft en god dag?” spurgte jeg i stedet og fortsatte med et træt blik ind mod skolestuen. “Vi har haft mester Holor. Han forsøgte

at dræbe os med kedsomhed som sit hovedvåben!”

“I har *Adelens historie*? Så er Oryn i dårligt humør. Hvor er han forresten?”

“Han skulle lige tale med Holor om sin attitude, gætter jeg på.”

“Stakkels mester Holor,” smilede Drur.

Jeg trak på skulderen. “Han er selv ude om det.”

Normalt elskede jeg mine timer, elskede at lære nye ting og dykke ned i de glemte digte eller udforske det gamle sprogs kringelkroge, men Holors timer var en pest. De handlede om Morikas historie, især om Den store Krig for Tolerancen, der fandt sted næsten to hundrede år før, jeg blev født. Emnet var sådan set spændende nok: Demokrater overfor adelige. Den største krig i Morikas historie. Desværre insisterede Holor på, at vi skulle kunne samtlige navne på samtlige døde adelige, og ikke bare deres navne, men også deres våbenskjold, deres familieforhold og deres godser. Det var uudholdeligt.

Drur afbrød mine tanker. “Hvordan gik turen?”

Jeg tøvede, kiggede mig omkring og rykkede en lille smule tættere på ham. Jeg skulle lige til, hviskende, at fortælle om den underlige samtale mellem Raesh og min mor, da en krigerlærling henvendte sig til mig.

“Du skulle holde dig fra ham der, Eshri,” sagde han med høj, klar stemme. “Du er for god til sådan et halvbloods-svin. Hold dig til Oryn, hans blod er så rent, som blod kan blive!”

Jeg stoppede forvirret op. Hvem var det, der talte, og hvad mente han? Tanken om at nogen her på Tolerancens ø kunne finde på at omtale andre på den måde, udelukkende baseret på deres blandede blod, var mig så fjern, at jeg nægtede at tro, hvad jeg hørte.

Jeg kendte oven i købet drengen. Han hed Eridry og var Oryns fætter.

Eridry, der var mørk og skarpskåret med et sort, bueformet klanmærke i panden, vendte sig mod Drur. "Og dig, dit tari-svin. Hold dig fra de morikanske piger, ellers får du med mig at bestille!"

Ordene lammede mig og fik mig til at blinke. De gav ganske enkelt ingen mening. Samtidig mærkede jeg gåsehuden på mine arme og en tåre i min øjenkrog. Var det ikke meningen, at Raudra skulle være tryk og sikker?

Ved siden af mig stod Drur. Hans hoved var sænket, men jeg var sikker på, at han var ligeså chokeret, som jeg var. Jeg blinkede igen og prøvede at komme med en protest, men ordene ville ikke forlade mine læber. Chokket havde limet dem sammen.

"Idioter," hvædede Eridry og skubbede hårdt til Drur, hvorefter han fortsatte videre med et slæng af grinende venner efter sig.

Det var først, da de var flere meter fra os, at det virkelig gik op for mig, hvad der var foregået, og pludselig kom alle de ord væltende, der få øjeblikke tidligere havde siddet fast i min hals.

"Hvad bilder den idiot sig ind? Når mestrene hører det, bliver han sendt hjem øjeblikkeligt. Magen til dumhed og så fra sådan en hjernedød soldat. Hørte du, hvad han kaldte dig? De andre bliver rasende, når vi fortæller det. Jeg kan godt sige dig..."

Under hele mit udbrud havde Drur været tavs, men nu talte han. Hans stemme var presset.

"Jeg er ked af dét, han sagde til dig."

Jeg stoppede op. Ved De Navnløse Tre, nu var det Drur, der var dum. Hvordan kunne han tro, at *han* skulle undskylde?

"Hold nu op, Drur."

"Du skal ikke fortælle det til nogen," fortsatte han med ans-

pændt stemme. Han virkede ikke chokeret, mere vred på en indadvendt måde, som jeg ikke forstod. En mistanke vågnede i mit baghoved.

“Har du oplevet noget lignende før?”

Hans øjne flakkede, så rystede han benægtende på hovedet. “Selvfølgelig ikke. Hvordan kan du tro det?”

Jeg troede ham ikke, men besluttede mig for ikke at presse ham, ikke på det felt i hvert tilfælde. “Vi må i det mindste fortælle det til mestrene. Her på Raudra er der visse regler.”

“Du skal heller ikke fortælle det til mestrene.”

Hvad talte han om? Der var ingen grund til at holde Eridrys ord hemmelige for mestrene.

“Han skal da ikke have lov til at slippe af sted med det. Det er imod alt, hvad Raudra står for.”

“Det er det måske, men han er bare en usikker...”

Det gav ikke nogen mening. Den mørke, adelige Eridry havde absolut ikke virket usikker, nærmere det modsatte. Min stemme blev utålmodig.

“Men Drur, vi bliver nødt til at fortælle det. Han skal da stå til regnskab for sine handlinger.”

Nu var det Drur, der rystede på hovedet. Hans ryg var stiv, kæben stram og tonen pludselig meget formel.

“Eshri. Du er min ven, og nu beder jeg dig om at holde på en hemmelighed.”

“En hemmelighed?” råbte jeg.

Drur nikkede. “Ja, en hemmelighed. Jeg har holdt på masser af dine hemmeligheder – dengang du ikke turde sige til Oryn, at du var forelsket i ham foreksempel.”

Jeg knyttede hænderne og havde lyst til at råbe lidt mere ad ham. Det var barnligt at spille venskabskortet, men hvad skulle

jeg sige? Jeg kunne jo ikke så godt nægte at holde på hans hemmelighed. Det kunne jeg ikke være bekendt.

Jeg åndede dybt ind og forsøgte på en ny måde.

“Drur, det er ikke bare for din skyld. Hvad med de andre på Raudra, der har blandet blod?”

Drur stoppede op. “Forstår du det slet ikke? Sådan nogen idioter skal ties ihjel. Hvis man først begynder at råbe op om det, så vinder de. Desuden gider jeg ikke diskutere det.” Det sidste blev sagt med et affærdigende skuldertræk.

Jeg tav og knyttede næverne. Normalt var Drur kvik, men lige nu var hans argumenter virkelig dårlige. Hvis krigerlærlingen og hans venner blev straffede, ville alle kunne se, at nedladende kommentarer om folks oprindelse ikke blev tolereret på Raudra.

Et enkelt blik på Drurs smalle læber gjorde det dog klart for mig, at det ikke ville hjælpe at tage emnet op igen lige nu. Drur kunne være ligeså stædig som Oryn, og venner holder på hinandens hemmeligheder.

Tavsheden fortsatte, indtil vi var fremme ved det brødfrugttræ, hvor vi altid plejede at mødes. Både Moe, Korau og Aubr var der, selvom Aubr som sædvanligt ikke virkelig var til stede. Han sad i træets skygge og øvede sig på endnu en sang med sit halvlange, røde hår nede foran ansigtet og koncentrerede furer langs næsen uden at se noget af den virkelige verden. Hans bløde stemme smøg sig langs græsset og fortsatte ud over vandet, hvor den blandede sig med havfuglenes skrig.

Ved hans side sad Moe og snakkede med en storsmilende Korau om et eller andet, som jeg ikke kunne opfange. Det så ud som om, Moe kedede sig, og da han fik øje på Drur og mig, vendte han øjeblikkeligt sin opmærksomhed mod os.

“Haft en god dag?” spurgte han ivrigt.

Jeg skulle til at svare, men blev afbrudt af Drur.

“Vi har haft en glimrende dag.” Hans stemme var stadig underligt formel.

Bag hans ryg himlede jeg med øjnene. Hvorfor ville han fortælle de andre om det med Eridry? Jeg fattede det stadig ikke. De var vores venner, og måske kunne de ligefrem have noget fornuftigt at sige. Nå ja, ikke Korau og Aubr, men Moe i det mindste.

Igen nåede jeg ikke at sige noget, før Drur fortsatte. Denne gang var det Korau, han henvendte sig til.

“Du tager afsted i morgen, ikke?”

Korau rystede på hovedet. “Først om tre dage. Det er noget med tidevandet,” forklarede han og trak på skulderen. “Ikke at jeg gider skulle til Karida.”

Nu rettede jeg også blikket imod ham. Jeg havde aldrig tidligere hørt Korau brokke sig over at skulle ud til den lille klippefyldt ø, der lå ud for Raudras nordspids. Jeg vidste ikke helt, hvad de lavede derude - legede krig formodentligt, hvilket Korau normalt elskede.

“Hvorfor ikke?” spurgte jeg derfor.

“Du ved Lyrsa, hende jeg dansede med til festen?”

Jeg rystede på hovedet. Korau havde danset med mange til den sidste fest. Alle pigerne stod i kø for at komme i nærheden af ham. Selvom jeg ikke helt forstod hvorfor, var han en af de mest eftertragtede drenge på vores årgang. I virkeligheden var han vel en flot fyr, lignede den soldat, som han var. Hans kæbe var kantet med evige skægstubbe, som jeg vidste, de andre drenge var misundelige på. Hans hænder var stærke. Han var muskuløs, og hans hår var blankt og tykt. Alligevel kunne jeg ikke se på ham på dén måde. Måske var det fordi, han var *for* meget soldat. Han

levede op til alle klichéerne. Ofte virkede det som om, hans eneste tanker gjaldt kamptræning, og han ville i hvert tilfælde aldrig have klaret sig i Visdommens hus.

Korau trak på skulderen.

“Lige meget, du kender hende alligevel ikke, men Lyrsa og jeg begyndte på noget, som jeg gerne vil afslutte...” Han grinede skævt og fortsatte med at fortælle om Lyrsapigens fortræffeligheder, der tilsyneladende alle sammen var af fysisk art. Det var ikke specielt spændende at høre på, og jeg mærkede et jag af lettelse, da vi blev afbrudt af en storgrinende Oryn. Også Drur lyste op. Åbenbart fandt han heller ikke Koraus sidste erobring interessant.

“Nu har du vel ikke fået det sidste hår til at falde af gamle Holors hoved?” spurgte Drur.

Oryn smilede og gav mig et kys på kinden, inden han svarede.

“Hvad mener du? Jeg opførte mig eksemplarisk. Det er ikke min skyld, at hans undervisning er så... uinspirerende.”

Drur nikkede. “Nej, det siger du jo.”

“Du opførte dig ikke særligt pænt,” protesterede jeg og slangede mig ind mellem hans arme, så min ryg hvilede mod hans varme mave.

“Hold nu op, Eshri. Du vil vel ikke sige, at du fandt hans brægen interessant?”

Jeg trak på skulderen og kyssede hans hånd.

“Fik I ikke nok i går aftes? Hvis I skal oversnaske hinanden, kan I godt gå et andet sted hen,” grinede Korau og lavede en obskøn bevægelse. “Men I nåede måske ikke så langt, som I gerne ville? Var der ikke noget med en tunnel?”

“Du aner ikke, hvad vi vil,” vrissede Oryn, hvilket ikke stoppede Koraus grin.

“Se, det er sådan set svar nok,” konstaterede han og lænede sig tilfreds tilbage. “Ikke alle kan jo være lige heldige.”

Jeg sukkede “Ignorer ham. Det er det eneste, der er at gøre.”

“Mangel på *intimitet* kan let føre til dårligt humør,” fortsatte Korau. “Er det ikke rigtigt, Drur?”

Ved min side sukkede Drur.

“Hold din mund, Korau,” hvæsedes jeg. Nogle gange kunne han være ualmindeligt irriterende.

Korau grinede frækt til mig og vendte så sit blik mod Oryn.

“Du bliver sgu nødt til at få gjort noget ved det, Oryn. Eshri er ikke til at holde ud, når hun er i det humør!”

“Hold din kæft.” Oryn vrissede stadig og vendte sig demonstrativt mod Moe, der fattede hintet.

“Hvad sagde du, der gjorde Holor så sur på dig?” spurgte han og afbrød dermed Koraus næste idiotiske kommentar.

Oryn smilede og ignorerede med ophøjet ro den grinende Korau. “Jeg spurgte faktisk bare oprigtigt interesseret ind til hans undervisning.”

“Nåå, var det dét, du gjorde?” Jeg rystede på hovedet og forsøgte at efterligne hans stemme. “Ærede mester Holor, kan du eventuelt fortælle mig, hvilken farve Elvons hår på ryggen havde? Havde han overhovedet nogen? Jeg mener, hvis vi virkelig skal kunne forstå, hvor stor en mand Elvon var, virkelig forstå hans tanker og handlinger, må vi hellere vide *alt* om ham.”

Oryn trak på skulderen. “Jeg kan bare ikke udstå Holor. Det virker som om, han forguder de gamle adelige. Som om han ville ønske, at det var *dem*, der havde vundet Den store Krig for Tolerancen.”

“Det lyder også forbandet kedeligt,” afbrød Korau. “Det gør alt det, I laver faktisk. Men jeg ville da have troet, at lige de ade-

liges historie var noget for dig, Oryn. Du må kende den ret godt. Du er ligesom en af dem, ikke?”

Oryns kneb øjnene sammen og hoppede lige på Koraus krog. “Jeg er *IKKE* en af dem!”

Korau fortsatte grinende. “Du har da ellers deres fine mærke i panden.”

Jeg tog hårdere fat om Oryns hånd. “Serøst, ignorer ham. Han synes bare, det er sjovt at drille.”

Oryn sukkede og slappede af i hænderne. “Jeg ved det.” Han trak mig tættere ind til sig, og jeg tog mig selv i at ønske, at vi var alene. Jeg ville gerne fortælle ham om min drøm.

På den anden side havde jeg lige sagt til Drur, at vi alle sammen var venner. Hvorfor var det kun Oryn, jeg kunne fortælle om mit mareridt? Det var noget pjat. Jeg puttede mig tættere ind mellem Oryns arme og åndede ind.

“I nat havde jeg et...” begyndte jeg, og blev først klar over, at Oryn ikke havde hørt efter, da han talte til Aubr.

“Kan du ikke lade være med at spille den sang?” vrissede han.

Aubr, der under hele vores samtale havde siddet og spillet, reagerede ikke.

“Har du ikke øvet den sang nok, eller hvad?”

Jeg sendte Oryn et undrende blik. Han plejede ikke at reagere sådan på musik. Min fornemmelse af, at det ikke kun var på fastlandet, at der var noget galt, forstærkedes, selv om jeg stadig ikke kunne begrunde mine følelser.

“Kan du ikke høre mig?” Oryn talte højere nu, men det virkede ikke. Det var Moe og ikke Aubr, der reagerede.

“Oryn!” Moes stemme var irettesættende, og jeg forstod ham godt. Oryns tone var alt andet end behagelig.

“Hvad er der galt, min skat?” hviskede jeg og tog fat i hans

hånd. Drømmen måtte vente.

Han ignorerede både mig og Moe og talte igen til Aubr, denne gang dog i en lidt pænere tone. “Kan du ikke spille en anden sang?”

Endelig vågnede Aubr op. Han løftede kort hovedet og kiggede op på Oryn, som om han ikke genkendte ham.

“Jeg skal kunne den til i morgen,” svarede han åndsfraværende og startede forfra.

Sort spindes sølvet i høje sale.

Kvinderne nynner og børnene græder.

Vil Orynke fejhedens tunge tale,

eller vil han kampens brøl udsjunge højt?

Med en vred bevægelse rejste Oryn sig og trampede ud af brødfrugttræets kølige skygge. Hans skuldre var hævede, og hans hænder knyttede.

“Det er, hvad der sker, når man ikke får noget på den dumme,” grinede Korau.

“Du er en idiot, Korau,” hvæsedes Drur og kiggede derefter på mig. “Hvad stikker ham? Det ligner ham ikke at reagere sådan.”

“Nej, det gør det ikke,” svarede jeg forvirret. Oryn opførte sig virkelig mærkeligt. Normalt ignorerede han Aubrs evige sange, ligesom vi andre gjorde. Jeg rejste mig. Det her ville jeg gerne have en forklaring på.

Oryn gik stærkt, og jeg indhentede ham først nede på stranden, hvor han havde sat sig på en stor, vandsleben sten og rettet sit blik mod bølgerne. Han kiggede ikke op, da jeg kom, men han vidste godt, jeg var der. I hvert tilfælde begyndte han at tale i det

øjeblik, jeg var nået inden for hørevidde.

“Min far elskede den sang. Efter hver eneste fest, når gæsterne var gået hjem, kaldte han vores visesanger til sig og bad ham synge den. Imens sad han og stirrede ind i kaminens flammer. Han sad bare der og stirrede. Jeg hadede de aftener.”

Oryn brød af og rettede igen sit blik mod bølgerne. Jeg sagde ikke noget, satte mig bare ved hans side og tog hans hånd. *Vores visesanger*. Nogle gange glemte jeg, hvor forskellige Oryns og min barndom havde været. Alle var lige i Morika, men der var alligevel store forskelle. Tænk at have råd til sin egen visesanger! Mine forældre var mestre i Børnenes Lærdomstempel, og vi var heldige, når der var penge til at tage hen til en af kunsthallerne og høre de omrejsende visesangere.

Oryn fortsatte. Han lød vred og samtidig vemodig.

“Når sangen var færdig, kaldte han altid på mig. Jeg skulle sidde ved hans side og lytte til fortællingerne om det fantastiske Akburk og vores forfædres heltmod og klogskab.”

Akburk var Oryns fars slot, som Oryn engang skulle arve. Jeg havde aldrig set det, men jeg vidste, at det havde været stort og betydningsfuldt før Den store Krig for Tolerancen.

Oryns hånd havde af sig selv fundet det sorte, slangeformede klanmærke, der prydede hans pande.

“Min far afsluttede med at forsikre mig om, at det ville blive anderledes, at jeg ville bringe Akburk og familien tilbage til fordums storhed.”

Jeg studerede hans ansigt. Hans øjne var endnu mørkere, end de plejede at være, mere sorte end lilla. Kæben var fintskåret og markeret, næsen lige, munden smal og hagen ligeså. Hans hår var mørkere end de fleste morikaneres, langt og sort med en svag rødlig glans. Alle disse ting nærmest skreg, at han tilhør-

te den gamle adel. Klanmærket understregede således blot dét, man allerede kunne gætte, men samtidig fortalte det noget mere. Langt de fleste af de gamle adelige havde efter deres nederlag under Den store Krig for Tolerancen affundet sig med tingenes tilstand og opgivet deres forfædres identitet. Alligevel var der en lille flok, som Oryns far tilhørte, der sad rundt omkring på deres gamle slotte og drømte sig tilbage til tiden før Den store Krig for Tolerancen. De anså stadigvæk sig selv for adelige, og dette viste de blandt andet ved at holde fast i de gamle klan tegn, der blev præget i deres arvingers pande den sommer, de fyldte ét år. Oryn hadede det klanmærke og hadede at være adelig.

Mens jeg studerede ham, talte han videre.

“Ved du, hvordan sangen slutter, hvad der skete med Orynke, som jeg selvfølgelig er opkaldt efter, den sidste *rigtige* herre til Akburk?” Han ventede ikke på mit svar. “Det endte simpelthen med, at han blev fanget af sine egne fæstebønder og spændt fast til borgmøllens møllesten. Han blev slet og ret malet i stykker. Noget af en heltedød, synes du ikke?”

Jeg svarede ikke på spørgsmålet, mest fordi det ikke krævede et svar. “Alt det har jo ikke noget med dig at gøre,” sagde jeg i stedet.

Han trak på skulderen og ignorerede det kys, jeg samtidig plantede på hans kind.

“Du er en helt anden,” insisterede jeg.

Nu svarede han. “Både og. Jeg kan ikke løbe fra mit ophav. Jeg er arving til Akburk, af en fin gammel adelig slægt, og alle kan se det.” Han lod igen fingrene løbe henover klanmærket.

Jeg rystede på hovedet. “Sådan er der ikke nogen, der opfatter dig.”

“Det skal du ikke være så sikker på. Der foregår ting. Jeg kun-

ne fortælle dig en del, du helst ikke vil vide, men jeg vil lade dig beholde din sjælefred. Det er nok, én af os har fået sin ødelagt.”

Han trykkede kort min hånd op til sine læber, rejste sig og gik tilbage mod skolebygningerne. Hans skridt var beslutsomme, og selv ikke mine råbende protester kunne få ham til at stoppe.

Jeg opgav og lod mig synke tilbage på den hvide strandsten, mens jeg arrigt sparkede til en sølvskinnende tangkrappe, der prøvede at liste forbi mine fødder i al ubemærkethed. Idiotske Oryn. Det bekymrede mig at se ham så plaget. Forstod han ikke, at han kunne stole på mig og dele sine tanker med mig? Og Drur... og min åndssvage bror, der ikke kunne udtrykke sig klart. Det var som om, at hele den verden, jeg kendte, ændrede sig, og som om at mine nærmeste havde besluttet sig for at holde mig udenfor. Selvfølgelig var der ikke nogen forbindelse mellem de tre ting, men alligevel virkede det som en sammensværgelse.

Jeg bandede og kastede en sten så langt ud i havet, som jeg kunne. En ting var sikkert. Det kunne godt være, at jeg ikke kunne finde nogen forklaring på Oryndro-ordet, men Oryn skulle ikke få lov til at slippe afsted med sin mystiske kommentar om min sjælefred, og krigerlærlingens opførsel overfor Drur skulle ikke forblive en hemmelighed.